

SMALL BLUES TRAP

<http://www.jazzbluesrock.gr/cms.asp?id=333>

Συνέντευξη : **Ευθύμης Παράς**

Δεν ξέρω αν είναι παγίδα του μυαλού μου... αλλά σίγουρα έχει κάτι από τους ήχους που ξεκίνησα να ακούω από πολύ μικρός φέρνοντας μου πίσω γλυκές αναμνήσεις από τη δεκαετία το 80'. Τότε που το κύριο μέσο επικοινωνίας ήταν πρωτίστως το ραδιόφωνο (*τρανζίστορ το λέγανε οι παλιοί*) και μια τηλεόραση ασπρόμαυρη με την YENED να «ψάλλει» τον εθνικό μας ύμνο για να μας πει καληνύχτα κλείνοντας το πρόγραμμα της. Τώρα είμαι σίγουρος ότι πολλοί από εσάς συνδεθήκατε στον συλλογισμό μου. Κάπως έτσι, τουλάχιστον εγώ αντιλαμβάνομαι την μουσική των **Small Blues Trap**, σαν ένα ταξίδι στο παρελθόν της μακρινής και... «*άγριας δύσης*» με νότιους ήχους και μεταλλικά slide αρχίζοντας από τον Robert Johnson και καταλήγοντας στον **Παύλο Καραπιπέρη** και την παρέα του, τον **Παναγιώτη Δάρα** στην κιθάρα, τον **Λευτέρη Μπέσιο** στο μπάσο και τον **Στάθη Ευαγγελίου** στα drums που απαρτίζουν το blues συγκρότημα που θα γνωρίσουμε καλύτερα παρακάτω:

Καταρχάς γιατί...Small Blues Trap, ένα όνομα ιδιαίτερο και με κάποιο συμβολισμό προφανώς;

Παύλος : **blues** : η βάση μας και η έκφρασή μας, **trap** : η όμορφη παγίδα στην οποία σε «πιάνουν» τα blues και δεν μπορείς να ξεφύγεις ποτέ, **small** : νομίζω είναι πιο «γλυκό» απ' το big για περιγραφή της παρέας μας... άσε που όταν βρήκαμε το όνομα της μπάντας ακούγαμε το album "Small Change" του Tom Waits...λές να 'παιξε ρόλο;

Ξεκινήσατε πότε από πού και «γιατί»;

Παύλος : Ξεκινήσαμε το καλοκαίρι του 2004 με βάση μας 2 χωριά της Φθιώτιδας (Μαλεσίνα, Μαρτίνο) . Γιατί?... γιατί γουστάρουμε και γουστάρουμε ο ένας τη φιλία του άλλου, γιατί μαζί εκφράζαμε και εκφράζουμε τις μουσικές μας ανησυχίες, γιατί απλά περνούσαμε και περνάμε καλά...

Υπάρχει κάποια δυσκολία στο να δείξετε ή να προωθήσετε την δουλειά σας στην Αθήνα ή κάπου αλλού μιας και είστε θεωρητικά πάντα μιλώντας εκτός του «σκληρού πυρήνα» ενός μεγάλου αστικού κέντρου;

Παναγιώτης: Δυσκολίες σίγουρα υπάρχουν, αλλά εφόσον αγαπάμε αυτό που κάνουμε και μας αρέσει να παίζουμε live, προσπαθούμε να τις ξεπεράσουμε. Έτσι κι αλλιώς πάντα μας

άρεσε η Αθήνα τη νύχτα...

Παύλος : Το να είσαι μακριά από κάποιο αστικό κέντρο έχει τα θετικά, όπως και τ' αρνητικά του. Σίγουρα στην πρώτη κατηγορία ανήκει ο πιο ανθρώπινος ρυθμός της ζωής στην επαρχία. Απ' την άλλη πλευρά, οι επαφές μας με τις μουσικές σκηνές γίνονται πιο δύσκολες λόγω της απόστασης. Το να «κλείσουμε» κάποια ζωντανή εμφάνιση προϋποθέτει πρώτα απ' όλα να καλυφθούν τα έξοδα μετακίνησής μας, και εκτός Αθηνών τα έξοδα διαμονής (γιατί στην Αθήνα πηγαίνουμε, παίζουμε και επιστρέφουμε την ίδια νύχτα). Θα θέλαμε να μας δοθεί η ευκαιρία να παρουσιάσουμε τη μουσική μας τόσο στη Βόρεια Ελλάδα όσο και στα νησιά, αλλά όπως καταλαβαίνετε είναι δύσκολο. Πάντως κάνουμε τον αγώνα μας...

Συνολικά πόσα άλμπουμ έχετε κυκλοφορήσει και ποιό νομίζετε ότι είναι αυτό που σας άνοιξε περισσότερο τον δρόμο για να σας «πιάσει το sonar» ξένων μεγάλων περιοδικών της blues με παγκόσμια εμβέλεια όπως τα BLUES REVUE, ELMORE, BLUESWAX, BLUES BYTES κτλ.;

Παύλος : Όταν πρωταρχίσαμε να παίζουμε μαζί, ηχογραφήσαμε ένα CD-R αποτελούμενο από τραγούδια που αντιπροσωπεύουν κοινά ακούσματα μας και επιρροές (διασκευές σε τραγούδια

των John Campbell, Tom Waits, Willie Dixon, J.J.Cale, Albert King, Fleetwood Mac, Black Sa και 3 τραγούδια δικά μας. Το CD-R αυτό μοιράστηκε μόνο σε κάποιους φίλους. Μετά ακολούθησαν τα albums "Our Trap"(2005), "Crossroad Ritual"(2006)

και "Red Snakes & Cave Bats"(2010) τα οποία περιέχουν μόνο δικά μας κομμάτια (εκτός απ' τη διασκευή μας στο "Buy A Dog" του Ηλία Ζαΐκου στο τελευταίο μας album). Επίσης συμμετείχαμε στη συλλογή "Magic Bus Sessions"(2008)

διασκευάζοντας Willie Dixon, Howlin' Wolf και Little Walter.

Παναγιώτης : Το "Crossroad Ritual" ήταν το album που μας έδωσε την ευκαιρία να μας γνωρίσει ο κόσμος, αλλά το δρόμο για μεγαλύτερα ακροατήρια τον άνοιξε το τελευταίο μας album...

Στο Crossroad Ritual έχετε ένα κομμάτι που λέγεται Rememberin' Peter. Είναι προφανές ότι αναφέρεστε στο υπέροχο κομμάτι Albatross από τον Peter Green. Πείτε μου κάτι για αυτό;

Παναγιώτης: Ο ήχος του Peter Green για μένα προσωπικά άλλαξε εντελώς τον τρόπο που σκεφτόμουν για το πώς έπρεπε ν' ακούγεται η κιθάρα. Ο «παχύς» του τόνος, ο τόσο πλούσιος σε συναίσθημα, καθώς και η δυνατότητα του Green να είναι άλλοτε επικός (βλ. "Green Manalishi") και άλλοτε λυρικός και ευαίσθητος (βλ. "Albatross") με συγκλόνισαν και έγραψα το "Rememberin' Peter".

Το απόσταγμα των τριών μουσικών πολιτισμών του Ευρωπαϊκού, του Αφρικανικού και του Αμερικάνικου είναι το αποτέλεσμα της γέννησης της blues. Εσείς σε ποιόν από τους τρεις θα τοποθετούσατε τον ήχο σας, τις επιρροές σας, και γιατί;

Παναγιώτης : Πιστεύω ότι ο ήχος μας τοποθετείται περισσότερο στον Αμερικάνικο και στον Ευρωπαϊκό μουσικό πολιτισμό. Δηλαδή οι μουσικές μας επιρροές έχουν να κάνουν τόσο με τα αρχέγονα blues των Charley Patton, Son House, Robert Johnson όσο και με τα

ηλεκτρικά blues του Muddy Waters και του John Lee Hooker, τα blues των λευκών της Αμερικής (Paul Butterfield, Mike Bloomfield, Johnny Winter κλπ.), καθώς και το λεγόμενο British blues explosion του John Mayall, των Cream, των Fleetwood Mac κλπ. Παύλος : Μακάρι να μπορούσαμε να δημιουργήσουμε κλίμα Αφρικάνικο με κρουστά στα τραγούδια μας και να βγάλουμε αυτόν τον ακατέργαστο ήχο...

Τελευταία δισκογραφική δουλειά σας ήταν το 2010 το Red Snakes & Cave Bats. Μετά από αυτό έχετε κάποιο άλλο στα σκαριά;

Παναγιώτης : Είμαστε ήδη εν μέσω ηχογραφήσεων του νέου μας album, το οποίο θα περιέχει αρκετά καινούρια στοιχεία σε σχέση με τα προηγούμενα και μια συνεργασία έκπληξη!

Στις συναυλίες σας ο κόσμος ανταποκρίνεται; Ή νομίζετε ότι η blues δεν έχει καταφέρει να ξετυλίξει την «μαγεία» της στο Ελληνικό κοινό;

Παναγιώτης: Τα blues τα καταφέρνουν πολύ καλά σε κάθε λογής κοινό , είτε αυτό είναι Ελληνικό είτε όχι. Παύλος: Υπάρχουν ακροατές στην Ελλάδα που είναι αφοσιωμένοι στα blues, αλλά υπάρχουν κι εκείνοι που «δεν το πολυψάχνουν το πράγμα». Πάντως έχω την αίσθηση ότι ο Έλληνας μπορεί να συγκινηθεί και να διασκεδάσει και μ' αυτό το είδος λαϊκής μουσικής.

Αν κάποιος άκουγε τους Small Blues Trap χωρίς να ξέρει ποιους ακούει, με ποιο μεγάλο blues συγκρότημα ή καλλιτέχνη θα θέλατε να σας... «μπερδεύουν»;

Παναγιώτης: Με την Magic Band του Captain Beefheart!

Παύλος: Κατά τη γνώμη μου, το πιο σημαντικό σε μια μπάντα είναι να καταφέρει ν' αποκτήσει το δικό της προσωπικό ήχο, τη σφραγίδα της. Αλλά μιάς και μου δίνεται η ευκαιρία ν' απαντήσω σε κάτι τέτοιο θα 'λεγα με την Paul Butterfield Blues Band.

Έχετε εμφανιστεί σε πολλά Live, φεστιβάλ κ.τ.λ. ποιο από όλα αυτά θα σας μείνει αξέχαστο για κάτι απρόοπτο που μπορεί να έχει συμβεί;

Παναγιώτης : Αξέχαστο θα μας μείνει σίγουρα το πρώτο μας live, ως support στους Blues Wire στη Θεσσαλονίκη.

Παύλος : Συμφωνώ με τον Παναγιώτη, ποτέ δεν πρόκειται να ξεχάσεις το πρώτο σου live. Είχαμε ταυτόχρονα τεράστιο άγχος, αλλά μας διακατείχε κι ένα αίσθημα ευτυχίας!

Υπάρχει κάποιο συγκρότημα από την Ελλάδα που θεωρείτε ότι άνοιξε τον δρόμο της blues είτε για εσάς είτε και για άλλα νεότερα σχήματα;

Παναγιώτης : Οι Blues Gang.

Για κάποιους η blues μουσική είναι καθαρά μια Αμερικάνικη υπόθεση, τι τους απαντάτε;

Παναγιώτης: Small Blues Trap.

Παύλος : Είναι κοινώς αποδεκτό ότι τα blues πλέον είναι μια παγκόσμια γλώσσα που αντανakλά την ανθρώπινη ζωή. Οι συγκινήσεις και οι ανησυχίες της καθημερινής ζωής παρουσιάζονται μέσα στα blues από όλους τους ανθρώπους σ' όλον τον κόσμο. Ακόμη και η

πίκρα των blues εμπεριέχει μια αίσθηση ελπίδας και είναι τόσο δυνατά τα συναισθήματα αυτά που δεν έχουν σύνορα. Εκτός από μουσικό ιδίωμα, το blues είναι και συναίσθημα το οποίο εκφράζεται απ' τον κάθε άνθρωπο με διαφορετικό τρόπο. Αυτοί που πιστεύουν ότι είναι καθαρά Αμερικάνικη υπόθεση είναι «κολλημένοι».

Κατά πόσον οι νέες τεχνολογίες και ιδιαίτερα το

διαδίκτυο facebook, tweeter, myspace, διάφορα μουσικά sites, blogs κ.τ.λ. βοηθούν στην διάδοση της μουσικής σας σε νέο κοινό (όχι ηλικιακά προφανώς);

Παύλος : Η προβολή της μουσικής και η επαφή με τους ακροατές αναμφισβήτητα έχει γίνει πιο εύκολη με τη χρήση του διαδικτύου. Πάντως πρέπει να χειριστείς σωστά κάποιες καταστάσεις για να αποφύγεις κακοτοπιές. Το κοινό απ' την πλευρά του δέχεται τέτοιο «βομβαρδισμό» πληροφοριών, που θα πρέπει να ψαχτεί αρκετά για το τι θα δεχθεί και τι θα απορρίψει.

Ποιά είναι η άποψή σας για τις δισκογραφικές εταιρείες και αν νομίζετε ότι τελικά με τη μορφή που έχουν σήμερα βοηθούν τη blues μουσική ή όχι στη χώρα μας;

Παναγιώτης: Κανένας πια δεν έχει ανάγκη τις δισκογραφικές εταιρείες. Αξιόλογες δουλειές που κυκλοφορούν χέρι με χέρι από δημιουργικούς μουσικούς το 'χουν αποδείξει αυτό.

Παύλος : Εμείς μέχρι τώρα βγάζουμε «χειροποίητες» δουλειές. Δηλαδή ηχογραφούμε μόνοι μας τα τραγούδια μας, μιζάρουμε, κάνουμε mastering και αναλαμβάνουμε το κόστος της κοπής των CD's, καθώς επίσης και τη διανομή τους (κυρίως μέσω διαδικτύου). Αν βρεθεί κάποια δισκογραφική εταιρεία που ενδιαφερθεί για την έκδοση της μουσικής μας και ασχοληθούν μ' αυτό άνθρωποι με μεράκι και γνώσεις, δεν θα πούμε όχι. Πάντως αυτό μέχρι τώρα δεν έχει συμβεί.

Και τέλος η blues μουσική ενέπνευσε τους ανθρώπους στο να δημιουργήσουν τέχνη από τον πόνο είτε για μια αγάπη είτε για την καταπολέμηση της δουλείας. Από τη μουσική σας ποιο τραγούδι θα μας «αφιερώνετε» σε όλους τους Έλληνες για την σημερινή κατάσταση που βρίσκεται η χώρα μας και γιατί;

Παύλος : “Goodbye My Good Luck”(απ' το προσωπικό μου album “Fifteen Raindrops In An Ocean Of Blues Tales”)... έχουμε αποχαιρετίσει την καλή μας τύχη εδώ και καιρό...

Παναγιώτης: “This Train Is Full Of Madness”(απ' το “Red Snakes & Cave Bats”)... είναι ένα τρένο που μπορεί να χωρέσει τους πάντες...

